

Skuggorna från det förflutna som faller över samtiden.

Examensrapport
Textilkonst
Högskolan för design och konsthantverk
Göteborgs Universitet
Johanna Oskarsson
Handledare: Lina Selander
Opponent: Linda Shamma Östrand
Eximinator: Anna Tegelström Wolgers

Innehållsförteckning

förord	5
bakgrund	7
syfte och mål	11
process	15
resultat	37
reflektioner och tankar	39
källförteckning och inspiration	41

förord

Det här arbetet handlar om kvinnans plats i en civilisation som ser ut att upprepa sig själv, genom bilder av monument och städer så försöker jag undersöka hur gamla idéer presenteras som nya, bara genom att ge det ett annat namn och skadan det kan tillföra samhället.

Personerna i vävarna står för olika typer av motstånd, en del på en politisk nivå, andra på ett personligt plan.

En filmsekvens som går runt runt, med cirkulerande bilder från historien och minnesbilderna som har börjat luckrats upp.

Bakgrund

(Överbelastning av information, som vi väljer att ignorera)

Vi låter krafterna löpa
amok.

Och sedan litar på individen,
att inte förföras av dem.

Det är svårt att se
katastrofen innan
den har inträffat,
men man kan
läsa av tendenserna
och se mönstret iaf?

Bakgrunden till mitt arbete är upplösningen av fotografier och vad som händer när de transformeras till vävmönster. Jag vill undersöka bindningarnas förhållande till vävmönstret. Vävar som är i uppror. Kaoset i bilderna emot den ordnande strukturen i ett vävmönster. Början på examensjobbet sammanföll med en vävkurs på Konsthögskolan i Bergen som skulle resultera i att vi skulle få ett material uppvävt på en fabriksvävstol i Innvik, Norge. Utifrån filer vi skapade på vävkursen och prover vi producerade på Bergens digitala vävstolar TC-1 och TC-2. Jag formade mitt projektarbete kring detta. För underlag till vävarna skulle jag använda mig av fotoförlagor som jag skulle manipulera igenom att lägga de på varandra som dubbelexponeringar och collage.

Jag skulle inspireras av kvinnan och civilisationen, detta kommer bara leda till en genomgång av 1900talets historia genom det rådande världsläget. I nyhetsflödet kommer det upp artiklar att vi har ett flyktingproblem. Sedan dyker artiklar om att gamla medlemmar i Röda Armé Fraktionen har kommit tillbaka i ljuset. Jag läser 'regarding the pain of others.' av Susan Sontag, om fotografiets mening och som kollektiv minneskapare på hur vi ser på det förgångna, speciellt på krig.

Olika spår börjar utkristallisera sig. RAF.¹ De kvinnliga tänkarnas återkomst. Tyskland i upplösning, gåendes mot att bli mer högerextrema. Vi bygger murar i Europa igen. En historia som spelas om, samma retorik. Ett nytt hot. Orden är utbytta.

Tidigt i arbetet får jag se bilder på apokalypsväven i Angers av Jean Boduff (flera väggbonader med motiv från uppenbarelseboken i bibeln, vävda på 1300talet) under en föreläsning i Bergen. Detta hade en stor inverkan på vilken riktning arbetet skulle komma att ta. Hur bilderna hamnar i följd och sitter ihop. Och igenom det berätta en scenario av undergången.

Även under handledningar med både min handledare Lina Selander och Professor Kari Dyrdal i Bergen pekar de på det intressanta i ett av mina gamla arbeten, en serie bilder vävda som en filmremsa. Genom sättet att väva ihop flera bilder fererera till rörelsen och dramturgin i en film. Den skapade en filmisk berättelse fast den var stilla.

¹ Röda arméfraktionen var en västysk terroristgrupp aktiva emellan 1970-90talet. uppdelade i olika Generationer i och med medlemmars bortfall. I första generationen av gruppen var Ulrike Meinhof, Gudrun Ensslin och Andreas Baader de framstående medlemmarna, deras liv tar under mystiska omständigheter slut, i fängelset Stammheim 1976(även kallade Baader-Meinhofligen)

Syfte och Mål (en ny gryning framträder)

*För en gång till, vad kommer vara
den utlösaren i Europa?*

Vad kommer vara utlösaren i
Europa?
Vårans tids skott i Sarajevo.

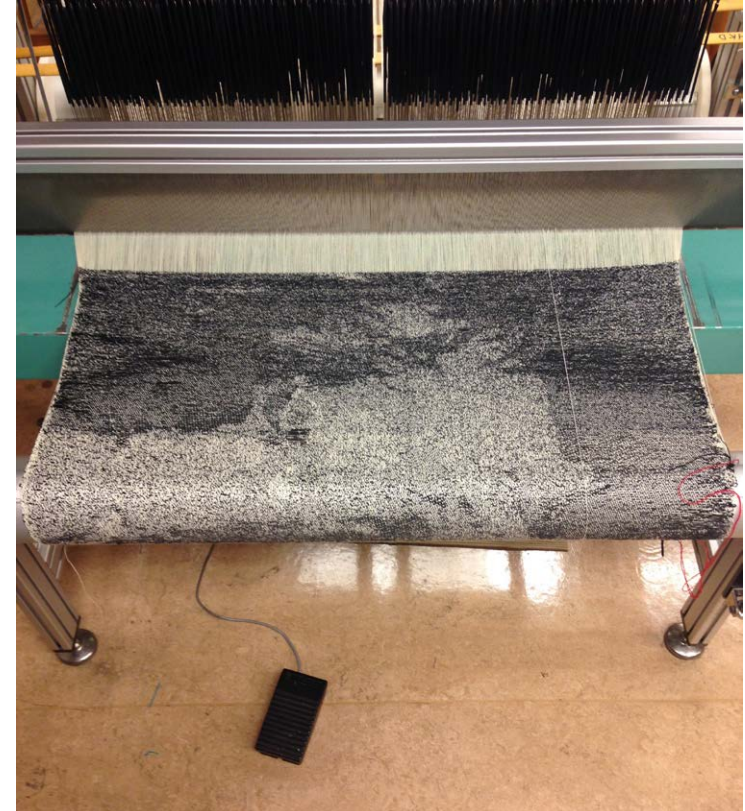
I projektet skulle jag utgå ifrån frågeställningar om hur väven förändrades i en helt maskinell tillverkning jämfört med den halvmaskinella framställningen när en för in inslagen själv. Om bilderna ska förhålla sig figurativa eller abstrakta. Realitet mot illusion. Hur de olika objekten samverkar mellan varandra i balans och stämning.

Jag höll frågeställningarna öppna på grund av att jag inte skulle låsa mig vid ett tema direkt, men jag visste att det var digitalvävning som gällde och att en del skulle bli fabriksvävd. Jag hade planer på att tillföra andra tekniker eller objekt i andra material. Sakta började mål och syften urskilja sig. En blick på samtiden, jag ser hur dåtiden spelas upp igen.

Jag har länge haft tanken om naturen som hämnaren, den skulle slå ut hela världen, tankarna som florerar i kulturen om att naturkatastrofen kommer bli våran undergång. Men börjar förstå att människan själv kommer stå för den delen. Kollektiv amnesi, vi scrollar bort det som är otäckt, om våra flöden fylls av hemskheter kan vi bara välja att stänga av eller att inte klicka på länken till artikeln. Ord som var viktiga i början var minnet, platser, historiska personer och händelser.

När jag började med testvävarna av motiven på TC-2 i Bergen, blir jag snabbt uppmärksam att mina bindningar¹ är så otydliga att allt sjunker in i en röra. Jag förstår att jag måste in i filerna och göra allt tydligare,

¹ Bindningar är vävens grundstomme de som binder ihop varpen och inslaget till ett tyg, och det finns olika tekniker så som tuskaft och shypert.

men också att upplösningen av bildens motiv kan ligga i övergångarna där de olika bindningarna möts och inte som ett pålagt filter över hela motivet. Det figurativa är det jag bestämmer mig att jobba med. Min handledare gjorde klart under första mötet att hon inte kommer fråga om teknik utan om vad vävarna ska handla om. Så jag fick för mig själv formulera ett tydligt mål om innehållet i vävarna. Jag försöker hålla en balans mellan tydligt och otydligt, vad som ska synas av det jag vill berätta och det som kan vara mindre visuellt. Jag har en idé om att vävarna ska kunna ses både nära och långt ifrån.

Målet blir att framställa en serie vävar utifrån teman om civilisationens tillbakafall, återkomsten av ideal och idéer. Men också hur andras motstånd kan funka som stöd i sin egna kamp. Att igenom att berätta en historia med skuggor från det förflutna iallafall få någon att bli medveten om vad som håller på att hända.

Process

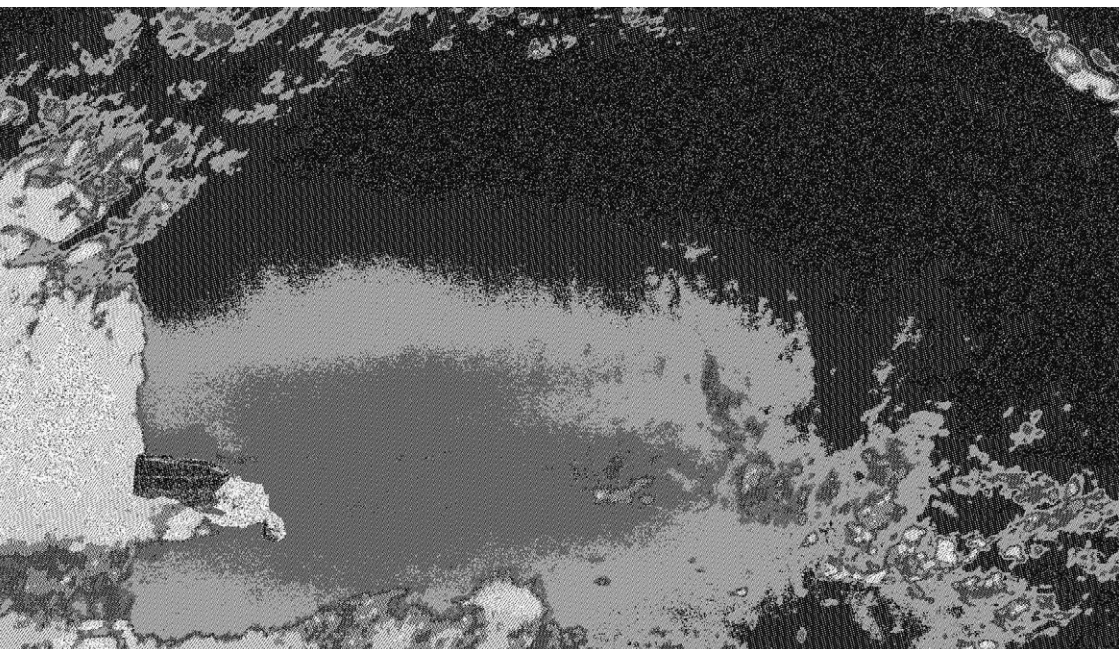
(där jag sjunger om våra katastrofer och mässar om undergången)

Undersökningar säger att
vårt minnesspan har
förkortats avsevärt med ny
teknik. är det därför vi inte
kan erinera oss att detta
redan har hänt?

sedan jag besökte dem. Tyska harar när
påberajat på ett folkamord på kårder
Historien är igen, det nya staden är den gamla. En historiska jävlat!

The "Bedrohlichkeit des Landes" is analyzed as sharp-witted and subtle with ironic metaphors
For this purpose, the master of intellectual pathos unveils an ironic enthusiasm. Rosa Luxemburg
observes Berlin from the viewpoint of a future archaeologist. On the question about the state of the
city and the country, he prophatically answers:
"Die neuen Tempel haben schon Risse, künftige Ruinen" sonst wächst Gras auch über diese Stadt!
("The new temples already have cracks/future ruins/ grass will also grow over this city")

(Ett sidospår om Rosa
Luxemburg)

Arbetet inleds med att jag är i Bergen på en digital vävkurs, eftersom kursen sammanföll med examensjobbet och min dröm att få komma upp i större format på min vävar. Deras vävstolar har en bredd på 64 cm och 110 till skillnad från HDKS på 34 cm.

Första tiden var det som om jag lärde mig väva igen, jag gjorde bara testbitar och pressades till att använda två färger. Något som jag för länge sedan förstod inte passar mig. Det komplicerar saker att blanda in färgen. Det blev en lång startsträcka av frustrationer, tills jag blev kompis med vävläraren och han började förstå mitt sätt att arbeta och vi kunde konversera om det jag tycker var viktigt tekniskt.

Ensamheten där fick en att arbeta mer fokuserat och gav mig tid att läsa böcker och artiklar på nätet.

Jag hade många lösa trådar om just det jag ville inspireras av från första början, kvinnan och civilisationen: Jag hade någon ide om att försöka dela upp de olika perspektiven; politiskt, personligt, psykologiskt och

kulturellt. Dock ju mer tiden gick så utvecklades också läget i världen, mot vad som kan bli ett nytt världskrig. Indikationerna tyder på att det blir som en blandning mellan första och andra världskriget. De tre sistnämnda ämnena fick inte plats längre, jag skalade ner för att kunna hålla fokus.

Jag ser hur världen förändras mot det sämre, inte ens särskilt sakta men säkert.

En rasistisk demonstration går under namnet Asylkritisk. Och jag sprängs inombords.

Det fick mig att tänka på Siri Hustvedts rader i boken *the shaking woman "the problem is one vocabulary, and the magic of naming. If you give it another name, it appears to be another thing"*.¹ Detta må ha handlat om hysterins förändring, men känns lika applicerbart på det samtida klimatet i världen och medias sätt att bevaka det som händer i Europa just nu. Vi ger det ett nytt namn för vi vill inte sammankoppla det med något som alla vet är dåligt. Gränsförflyttningar, mentala och språkliga omformuleringar.

Ju längre arbetet går, desto närmare är vi Tyskland 1938. Det är liksom bara att sitta och vänta på den stora smällen om vi inte agerar och börjar prata om vad de egentliga konsekvenserna kan bli. Att det är samma klimat som skulle leda till förintelsen under andra världskriget.

I Susan Sontags *Regarding the pain of others*.² Som jag läser i början av examensjobbet, pratar hon om att vi bara matas med bilder av förintelsens befrielse och de är dessa foton som får representera andra världskriget, så det är det vi kommer ihåg. Den yttersta ondskan, inte orsakerna till varför förintelsen kunde inträffa och hur nazisterna kunde komma till makten. Tankarna kretsade mycket kring detta, det gör dem fortfarande. Drivkraften i processen blir tankar om undergång, motstånd och den passiva hopplösheten jag känner inför detta.

1 Siri Hustvedt-The shaking woman, A history of my nerves(sceptre, 2010)

2 Susan sontag reagarding the pain of others(penguin books 2003)

Den första väven, som kommer inkluderas i slutresultatet, som jag namnger det 'filosofiska sällskapet'. Pågrund av att jag fantiserade ihop ett möte mellan Hannah Arendt, Simone De Beauvoir och Marguerite Duras på en sällskaplig vandring bland grottor: Jag ser dem som vittnen av en förgången tid, ett 1940-talets Europa. Där de är åskådare, men även är motståndare emot det pågående kriget. Arendt kommer till exempel skriva böcker om rättegången mot nazisten Eichmann och om ideologiernas ursprung som ledde till andra världskriget. Duras har efter andra världskriget vittnat sin om involvering i franska motståndsrörelsen under kriget.

Till nästa väv som jag namngav 'Återkomsten', hade jag läst en artikel om att gamla medlemmar av Röda armé fraktionens fingeravtryck har hittats i ett nytt bankrån.¹ De får mig att fantisera om en återkomst, hur de gamla medlemmarna Ulrike Meinhof och Gudrun Ensslin återvänder från de döda för att ta hand om de nya nazisterna och fascisterna som börjar gro och föröka sig i Europa, likt svarta blommor som börjat slå ut över kontinenten.

Vid mitt första möte med min handledare pratar vi om detta. Att kvinnorna som jag gestaltar i vävarna, kanske inte faktiskt behöver representera godheten. Nej, för mig står de för olika former av motstånd, mindre om de gjorde rätt och fel i sin kamp mot orättvisor. (För gud förbjude om en kvinna gör fel eller går utanför sin könskodade roll, som i Ulrike Meinhofs fall. Lämna sina barn hos deras far för att föra en väpnad kamp)

1 <http://mobil.dn.se/nyheter/varlden/dna-knyter-raf-terrorister-till-nytt-ran/> (senast uppdaterad 2016-01-19)

Hennes liv avslutades med att de slängde kroppen i kanalen 1919.

Under den tidsperioden jag jobbade med dessa var det 95 år sedan de tyska socialdemokraterna dränkte Rosa Luxemburg i vehrmaar canal i Berlin. Jag ville skapa en väv som refererade till detta, men hittade inget som kändes bra, det var lite krystat, Den där känslan när en vill få med så mycket, men märker att det bara känns påtvingat. Jag stirrade mig blind på en karta över Berlin, medan jag försökte hitta ett sätt att jobba med en bild till temat. Detta som kommer ha en inverkan på resterande bildval i vävarna. Så något bra kom ut ur att gå vilse med Fru Luxemburg.

Jag inser även något nytt om processen, jag börjar faktist att tänka över bildval och framställning då vi turas om i vävstolarna i Bergen. Det resulterar i att jag inte kan göra mönstret och sedan bara väva det direkt, som jag brukar jobba, utan måste vänta och det ger mig tid att reflektera över innehåll i bildernas komposition på ett nytt sätt, göra om vävarna redan i datorstadiet och faktist tydligare se hur mönstret

kommer komma ut som slutresultat i väven. Något som jag lite lämnat åt slumpen förut. Jag har mer kontroll över min vävprocess vill jag påstå. Eftersom jag inte använder färg, utan svart och vitt, så kommer jag behöva använda uppemot tolv olika bindningar för att få fram den effekten jag vill ha, En gråskala som får motiven att bli mer framträdande. Istället för kanske sex, sju som är vanligare när en använder färg eller jobbar mer med mönsterframställning och inte bilder. En balans mellan vad som ska synas och vad som ska vara dolt i mörker är det jag är ute efter.

Jag ville ha en otydlighet i bilderna, för att respondera på det otydliga i vår tid. Men riktningen vi har valt i samhället börjar bli tydligare. Jag märker ju mer diffusa vävarna är, ju mer svårförståeliga gör jag det för mig själv. Jag påstod i projektbeskrivningen att känslan var det viktiga, men jag har svårt att se att känslan av total hopplöshet är svår utan det figurativa och föreställande, jag får lita på att domedagskänslan kommer fram i kaoset. Min handledare säger åt mig att faktist vara tydlig och att låta figurerna komma fram. Att skippa det subtila och abstraktionerna, Jag skriver i anteckningsboken;
”direkt, göm dig inte bakom, inte i dessa tider!”

Tiden flyter på, nyhetsrapporterna fortsätter, Europa kommer med nya förslag att försöka hantera flyktingarna. I Sverige vill de övre klasserna inte ha flyktingboenden i sina områden, och jag känner att jordens undergång har börjat. Jag antecknar i anteckningsboken
*”Domedagskänslan är som ”die bifindlichkeit des landes” (swept über die neue stat...)”*¹

Det syftar på en låt av det tyska bandet Einstürzende Neubauten, jag blir nyfiken på vad resten av texten betyder. Mina tyska kunskaper är minimala, men alltid älskat de där ödesdigra slagen av metall som ackompanjerar Blixa Bargelds röst, jag googlar och får fram detta;

”The “Befindlichkeit des Landes” is analyzed as sharp-witted and subtle with laconic metaphors. For this purpose, the master of intellectual pathos unveils an ironic calmness. Blixa Bargeld observes Berlin from the viewpoint of a future archaeologist. On the question about the state of the city and the country, he prophetically answers: “Die neuen Tempel haben schon Risse/ künftige Ruinen/ einst wächst Gras auch über diese Stadt.”
(“The new temples already have cracks/ future ruins/ grass once also grew over this city.”)¹

Jag slås av känslan att det är det här jag har försökt greppa, det sammanfaller med det som håller på att hända i Europa just nu.

Jag hade försökt jobba med ett par vävmönster som innehöll byggnader och monument. Jag hade läst en text vid namn ” Historieturister: Souvenirer, arkitektur och minnets kitschifiering” av Maria Stucken.² Texten handlar om vad som händer när vi kitchifierar händelser ur historien och hur det på ett sätt kan hjälpa till att hantera ett trauma, men på samma gång kan suddas ut historien av den, Till exempel nämns souvenirer från berlinmuren och checkpoint charlie(den hårt bevakade gränsen mellan Öst och Västtyskland) som ett sådant fall. Jag börjar tänka på om vi inte är medvetna av betydelseerna för dessa platser och byggnader i historien, hur ska vi då lära oss något från historien. Visioner och bilder börja växa fram till vävmönster, genom dessa referenser är det svårt att inte lägga fokuset i vävarna på Berlin som ett center för 1900talets historieskrivning

1 Einstürzende Neubauten-(från skivan silence is sexy, 2000, mute records)

1 <https://neubauten.org/en/silenceissexy> (information hämtad 2016-03-14)

2 Från boken; Mellan minne och glömska, studier i det kulturella minnets förvandlingar (red.) Johan redin och Hans Ruin(2016 Daidalos förlag)

Platserna i vävarna; I en ser man Potsdammer platz. Skådeplatsen för 100 år av förändringar. Sönderbombat, uppbyggt, en berlinmur igenom, muren föll, ombyggt igen nu till ett modernt centrum för en den levande globala kapitalismen. I väven syns också två kvinnliga anonyma figurer, som i en dystopisk framtid bevittnar hur platsen upplöses igen igenom vävens bindningar och mönster.

Den andra över Palast Der Republik bakom en ruin. Monumentet över Östtyskland(DDR) och deras utopi om världen på andra sidan muren, DDR slutade i ett dystopiskt övervakningssamhälle. Jag ser den byggnaden som en symbol. Ett monument över en tid i historien. (Dock det ironiska med att vi låter oss övervakas helt frivilligt nu för tiden utan att vi tänker på det, igenom internet och alla uppgifter vi lämnar ut till olika sidor, Stasi¹ hade dött av avund över dagens teknik.) Jag tror jag valde den som en sammankoppling emellan tidsepoker, det kalla kriget som händer efter andra världskriget. Vid murens fall, så var det ett bevis på att demokratin hade segrat. Demokratin som vi tar för givet nu. Den är dock förgänglig, som det har visats så många gånger tidigare.

¹ Östtyska Säkerhetspolisen, ökända för sina övervakningametoder och fulla kontroll av medborgarna

Vid en föreläsning i Bergen börjar jag tänka på den där filmremsan igen jag gjorde. Vad händer om jag sätter ihop bilderna? Gör den rörlig, så att den cirkulerar, runt, runt runt, som en antydning på, att denna situation i världen inte är så unik. Utan att det här har hänt förut. I mitt huvud förnimmer jag mig om verket *Chance* av Christian Boltanski som jag såg på Venedigbiennalen 2011.¹ Ansikten som på rullband snurrar runt runt runt i hela rummet.

Arbetet får en klar vision, jag bestämmer mig för att dela upp filen till *Innvik* i två då bredden på varpen är 150 cm. En mindre remsa, som jag vill skulle kunna cirkulera likt en filmsekvens som går om och om igen. Sammanfogade bilder mellan naturens hotade mörker, civilisationens förfall, i form av egna foton från Istanbul och Odessa, två städer som de senaste åren gått emellan krigstillstånd, folkligt uppror och nedslagning från sin egna regering; närmare mot fascismens förföriska tillstånd. Högst upp på väven brinner ett flyktingboende, längst ner olympiastadium i Berlin. Hitlers första skrytbygge i sin vision om Germania. En vinkning till hur det kan börja. Vad som kan komma om vi fortsätter förneka att vi inte har ett problem med högerextremister, utan ser bränderna som enskilda händelser och inte strukturer i en upptrappning av terror.

Den stora remsan är de fyra bilderna jag har beskrivit tidigare i texten.

¹ Franska paviljongen, Venedigbiennalen (illuminations 27/6-24/11 2011)

Jag sitter i en vecka och försöker få ihop de olika mönsterna att stämma med varandra, varpen är svart och vit, tillskillnad från enfärgad som jag brukar arbeta med. Även inslagen blir svarta och vita. Det betyder att jag måste använda mig av ett nytt vävsystem med två varp/två inslags bindningar. Jag kämpar. Vävläraren i Bergen hjälper mig, så jag inte bryter ihop. Tillslut får vi hop ett mönster som går att väva. Dock var det länge osäkert att skiljelinjen mellan de två olika remsorna skulle gå utan att väven i fabriken började trilskas. Men det lyckades. Ett mirakel sa vävläraren. Han är nog inte så glad att jag klippte isär den.

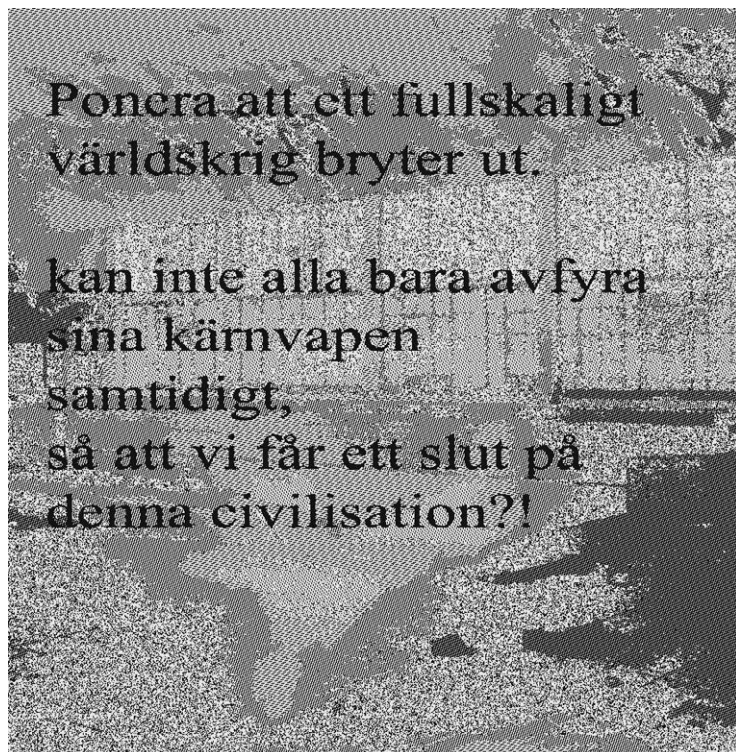

När jag återvänder från Bergen med mitt vävda material stänger jag in mig projektrummet i en vecka för att utvärdera det material jag har. Ganska snabbt bestämde jag mig för att exkludera testerna och vävarna jag vävt i på vävstolarna i bergen och bara fokusera på det fabriksvävda stycket. Eftersom jag redan bestämt att det skulle vara två olika remsor så började jag med att klippa isär dem helt osentimentalt. Först tänkte jag ha den stora väven som en bakgrund till den smalare, men efter handledningen med Lina den veckan kom jag fram till att den smala skulle bli för rörig, av att cirkulera runt och att det vore trist att inte visa negativet av den(baksidan).

Jag bestämmer mig för att den stora ska rotera istället, och hittar en person som är villig att bygga en maskin till mig, utifrån mina visioner, då min handledare avrådde mig för att göra det själv då det skulle ta för mycket tid och energi från den konstnärliga arbetet. Helst ville jag ha den i metall, Personen som ska bygga säger att det är smidigare och lättare att göra konstruktionen i trä. Så den får bli i trä som jag sedan kan måla om i det jag tycker passar bäst. Jag trodde i det sista att jag skulle kunna få den att fungera men tyvärr, så arbetet presenteras stillasätande på utställningen.

Sedan hade jag två veckor vid den digitala vävstolen på HDK, jag hade bestämt att jag ville ha text till vävarna, något som jag hade varit kluven till hurvida jag ville blanda in text denna gång. Dock blev det så ändå. Jag hade en idé om att i olika typsnitt och genom avfotade handskrivna lappar försöka få ut en textremsa som kommunicerade med de andra två tygstyckena. Något som liknar den där konstanta monologen i mitt egna huvud, snarare kanske en dialog med mig och världen om min förtvivlan att folk glömmet så lätt.

Jag famlar i ett mörker om vad som ska vara med, men tids nog börjar det framträda kommentarer om tid, minne, glömska, världen, kriget, kvinnan som motstånd.

Textremsan kan ses som ett dokument över vad som utspelar sig samtidigt som den vävs. I slutet är jag övertygad om att det inte är en fråga om ett nytt världskrig kommer inträffa, utan om när. Den utlösande faktorn som släpper spänningarna ut i ett kaos likt svarta veckan 1914, det som skulle utlösa första världskriget.

Jag och min kompis läser våra anteckningar i mobilen på en bar en kväll och jag hittar en med ett citat ”den kvinnliga naturen, motsätter sig den militära ordningen”.¹ följt av en parantes ‘(revolutionen är en kvinna?!?!)’ denna anteckning är från Januari och jag tror den kanske har legat hela tiden i bakhuvudet och grott när jag valde de första motiven till bildvävarna.

¹ Svetlana Alexsevitj-Kriget har inget kvinnlig ansikte(2004. På svenska 2014, Norstedts översättning; Kajsa Öberg Lindsten)

Resultat

1888 marsen 1887
trödde vi ett demokratisk
hans sagmt
vi byggde upp portdammen plats
att ett centrum för markens ekonomiska
att fodas, sopade bort spiren av
ett överlevningsanfälle.
om vi fortsätter på denna utstaplade bana, kommer vi antagligen få bygga portdammen plats igen

Vad blev det då?

Tre vävar i olika bredd; två ska rotera, en står still. Uttrycket känns som att det samstämmer det jag ville åstadkomma rent visuellt. Texterna som snurrar och skapar helhetsklangen mellan de andra två vävarna. Jag är även nöjd med hur de stora vävarna kom ut från fabriken. Då jag hade en viss oro för att det skulle bli dåligt då mönstret kanske inte skulle funka att väva, men det gick ju vägen så att säga. Textremsans anspelningar mellan tydlig och otydlig tycker jag funkar fint. Mitt bästa val under denna process var nog att jag valde en annan vit i inslaget än i varpen på de stora bitarna och så fick fram en helt annan nyans bilderna som gav dem ett mer djup än om det hade varit samma vit. Det som har varit spännande har varit fotografiets förändring genom att testa olika bindningar för att få ett resultat av den stämning som jag ville frammana. För mig har väven ett nytt lager att tillföra bilden, som inte finns om den bara skulle vara ett tryckt tyg. Det är något med beständigheten i en väv, att den faktiskt kan överleva 700 år medan pappret skulle ha vittrat vid det laget eller börjat falla sönder. Att den är byggd på en digital information som antagligen kommit vara borta innan väven själv.

Reflektioner

En process som går in i vävning uti i inspirationen och associationer och in i vävningen igen. Trådarna följs åt hela tiden för mig. Jag känner att projektet har hållit ett jämt flöde hela tiden, jag hade nog förväntat mig mer stress, men jag lyckades styra upp allting så jag har haft kontroll hela tiden. Jag tror att tiden i Bergen i början hjälpte, då kunde jag fokusera på vad jag ville göra och uppnå utan distraktionen av livet i Göteborg.

Det som har varit svårt var att lära sig göra mönster för tvåfärgad varp, och faktist våga vara tydlig och ta ställning i mitt arbete. Inte gömma mig bakom diffusa bilder och kryptiska ord; utan bara så här är läget, vi kan inte låta det fortgå. Men om vi gör det, snälla spräng upp världen med alla kärnvapen, denna civilisation måste få ett slut.

För vi kanske inte ska glömma att 1920talets Berlin var en väldigt liberal sfär och en fristad för många. Att nazismen och fascismen inte skulle kunna få fäste i ett nutida modernt samhälle kan uppfattas som en naiv tanke, Ideologierna i sig bygger på att vara estetiskt förföriska och hylla den starka perfekta människan.

Det jag menar är i vår jakt på kontroll och strikt ordning är det just det totalitära ideogier erbjuder, ett svar på att lösa kaoset i våra liv, men på bekostnad av andra människor. Jag ser även tendenser av detta i dagens kultur om den högpresterande, aktiva och hälsosamma människan. En kultur där vi bedömer vår duglighet och människovärde igenom hur mycket vi tränar, vad vi äter, vilka statussymboler vi har och hur mycket vi klarar av att prestera utan att gå in i väggen. Det är vad du som individ gör i ditt egna självförverkligande som räknas. Inte hur ett Kollektiv kan samverka för ett bättre samhälle för alla.

På opponeringen så pratar Linda Shamma om att civilisationen, dvs det manliga även tog undergången från naturen, dvs det kvinnliga, detta är något jag inte har reflekterat över själv. Men en intressant tanke att ta med sig i kommande arbeten, inte ens apokalypsen fick vi kvinnor stå för. Som jag nämnde i kapitlet bakgrund har jag tidigare sett naturen som det skulle förgöra oss, men nu verkar civilisationen vinna igen.

Källförteckning

Monumenten som står kvar.
(du kan fortfarande hitta swastikor ingraverade i olympiastadion)

Ett land förvandlas lätt till en totalitär stat om vi inte är vaksamma och vårdar om alla människors lika värde.

När vi ger saker ett nytt namn, så är det ett sätt att suddas ut historien. Skriva om, säga att vår tid, inte alls är som då. "De var faschister, vi vill bara inte ha ett flyktingboende i Hovås."

Det är mentala gränsflyttningar, ett normaliserande av rasism, men under ett nytt namn, asylkritik.

Böcker;

Regarding the pain of others-Susan Sontag. (Penguin books 2003)

The shaking woman-Siri Hustvedt(Spectre 2010)

Mellan minne och glömska, studier i det kulturella minnets förvandlingar
(red.) Johan redin och Hans Ruin (Daidalos förlag 2016)

Kriget har inget kvinnligt ansikte- Svetlana Alexsevtij.(Norsteds 2014)

Naturens död, kvinnan ekologin och naturvetenskapen-Carolyn Merchant
(Synposion 1994)

Artiklar;

<http://mobil.dn.se/nyheter/varlden/strid-nar-exterrorist-vill-bli-politiker-i-tyskland/>

<http://mobil.dn.se/nyheter/varlden/dna-knyter-raf-terrorister-till-nytt-ran/>

<http://www.bonnierskonsthall.se/pa-spaning-efter-det-jag-som-flytt/>

Konstnärer;

Christian Boltanski

Apokalypsväven i Angers-Jean Boduff.

Föreläsningar:

Textil identiet-Kari dyrdal 22/1-16 Konsthögskolan i Bergen, Norge

Musik

Einstützende Neubauten-Die befindlichkeit des landes(låt, Silence is sexy, Mute records 2000)

Anita Lane-the world's a girl (låt, Dirty pearl, Mute records ,1993)

Gudrun Gut-Ambition, dinner, ocean club(låtar, Members of the ocean club, monika, 2004)

Anna Von Hauswolff- The Miraculous(skiva, Pomperipossa records, 2015)

Massive Attack(Band)

